

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 17 maj 1923 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 161 med förslag till förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Genom en den 10 mars 1923 dagtecknad proposition, nr 161, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av protokollet över jordbruksärenden, föreslagit riksdagen att antaga här nedan omförmälda förslag till förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 nr (275) om skogsvårdsavgift.

Propositionen har hänvisats till särskilda utskottet.

Med erinran om det stadgande i förordningen om skogsvårdsstyrelser, varigenom bestämmes om användningen av de utav skogsvårdsstyrelserna förvaltade medlen, återgives i propositionen den av skogslagstiftningskommittén hävdade grundregeln, att behörigheten att åtnjuta skogsvårdsbidrag och skyldigheten att erlagga skogsvårdsavgift böra motsvara varandra. Denna grundregel, som synes omfattas jämväl av departementschefen, har emellertid icke ansetts kunna i år helt genomföras. Statens skogar och häradsallmänningarna hava på anförda skäl blivit bibehållna vid skyldigheten att erlagga skogsvårdsavgifter utan att bli delaktiga i rätten till understöd. Detsamma lär ock, ehuru intet särskilt nämnts om dessa, bli förhållandet med de inom Kopparbergs och Gävleborgs län vid storskifte avsatta häradsallmänningar och besparingsskogar. Beträffande dessa synes det därför utskottet böra framhållas, att även för deras del den omförmälda grundregeln bör vara i princip gällande.

Vad angår skyddsskogar, hava genom provisoriskt beslut förra året de härifrån utgående skogsvårdsavgifter förklarats skola avskiljas för sig för att komma samma skogar till godo. Kungl. Maj:ts förslag innefattar nu ett fullföljande av denna anordning, genom vad som föreslagits

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 11 saml. 4 häft. (Nr 4.)

i 4 § av den förevarande förordningen. Utskottet har endast ansett att redaktionellt förtydligande däri bör vidtagas.

I överensstämmelse med den angivna grundregeln om motsvarighet mellan skyldighet att erlägga skogsvårdsavgift och rätt att för skogsvårdsbidrag hava i 5 § tvenne ändringar vidtagits. Den ena innebär, att de inom Västernorrlands och Jämtlands län belägna skogar, som lyda under lappmarksförordningen och förty ej höra under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn, skola befrias från utgörandet av skogsvårdsavgift. Häremot har utskottet intet att erinra.

Den andra ändringen innebär, i motsatt riktning, att skogar, belägna inom området för städer, som icke deltaga i landsting, hädanefter skola erlägga sådan avgift, enär de, före 1920 icke lydande under någon skogsvårdsmyndighet, sedan nämnda år kommit under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn och därmed jämväl blivit berättigade till understöd ur skogsvårdskassan.

Med anledning av det sistberörda ändringsförslaget har till utskottet från Stockholms stadskollegium ingivits en skrivelse, vari hemställes om utskottets medverkan till att Stockholms undantagsställning ifråga om skogsaccis och skogsvårdsavgift om möjligt måtte tillsvidare bibehållas. Till stöd härför anföres först, att den största delen — över 55 procent — av den inkorporerade skogsmarken tillhörde Stockholms stad, och att det redan på grund härav kunde ifrågasättas, huruvida skogsaccis skulle utgå för härifrån avverkat virke. Ej heller beträffande övriga 45 procent av skogsarealen kunde skogsaccislagen bliva av någon betydelse, enär allra största delen av det avverkade virket komme att användas i eget näringsfång, varigenom det icke bleve accispliktigt. Å andra sidan skulle anordningarna för taxering och uppbörd av skogsaccis förorsaka staden besvär och kostnader i icke alldeles obetydlig omfattning, enär staden för närvarande saknade lämpligt organ för detta bestyr. Härefter heter det i skrivelsen:

»Då slutligen skogsvårdsbidrag näppeligen kan tänkas komma ifråga för vare sig staden eller enskilda tillhöriga skogar inom stadens område, på grund av dessas ovanberörda tomtmarkskaraktär, torde en utsträckt tillämpning av lagarna om skogsaccis och skogsvårdsavgift att omfatta jämväl Stockholms stad icke komma att medföra någon som helst fördel varken för staden eller dess markägare, utan allenast besvär och kostnader för kommunen. De synnerligen obetydliga belopp, som ett eller annat år skulle komma att utgå i skogsvårdsavgift från Stockholm och såsom skogsvårdsmedel tillföras länets skogsvårdsstyrelse och

statskontoret, kunna knappast heller antagas representera ett sådant intresse, att endast för den skull Stockholm kan finnas böra påläggas ifrågavarande tunga.»

Då år 1920 skogarna inom sådana områden, varom här är fråga, lades under tillsyn av skogsvårdsstyrelserna, föranleddes detta närmast av en framställning från skogsvårdsstyrelsen inom Stockholms län. I denna framställning anfördes, att genom Brännkyrka och Bromma socknars inkorporering med Stockholms stad icke mindre än 6,953 hektar utmark — varav visserligen staden inköpt en stor del — legat inom stadens område, samt att ytterligare inkorporeringar vore ifrågasatta. Det hade till styrelsens kännedom kommit, att en avverkning inom Brännkyrka påbörjats, vilken stode i strid mot skogsvårdslagen, och fara föreläge för flera dylika avverkningar.

Härav och av övrig utredning i det omförmälda ärendet synes det utskottet framgå, att det är av vikt, att skogar å ifrågavarande områden ligga under tillsyn av skogsvårdsstyrelsen. Men därmed bör ock enligt den ovan omförmälda grundregeln följa, att skogsvårdsavgift skall erläggas från dessa skogar, såframt icke några alldeles särskilda skäl motivera en befrielse därifrån. Tillräckliga sådana skäl hava icke, enligt utskottets förmenande, blivit förebragta i den nu från stadskollegiet ingivna skrivelsen. För tillämpning av skogsvårdsavgiftsförordningen beträffande Stockholms stad är det emellertid en nödvändig förutsättning, att taxering till skogsaccis äger rum, och staden har hemställt om fortfarande befrielse även därifrån. På sätt som anförts i utskottets utlåtande i anledning av proposition om införande av skogsaccisplikt för skogar inom områden av ifrågavarande beskaffenhet, läser emellertid icke heller någon anledning föreligga till sådan befrielse för Stockholm. Icke heller därifrån kan således hämtas något skäl för att skogsvårdsavgift icke skulle erläggas.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen, med förklarande att Kungl. Maj:ts ifrågavarande förslag ej kunnat av riksdagen i oförändrat skick antagas, måtte för sin del antaga följande

Kungl. Maj:ts förslag:

Utskottets förslag:

förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Härigenom förordnas, att 4 och 5 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 om skogsvårdsavgift skola erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Av de genom skogsvårdsavgiften inom varje landstingsområde inflytande medel skall sådan del, som erlagts från skyddsskogar, överlämnas till domänstyrelsen samt av återstoden nittio procent tillhandahållas skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet och tio procent redovisas till statskontoret för att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser i riket.

4 §.

Av de genom skogsvårdsavgiften inom varje landstingsområde inflytande medel skall sådan del, som erlagts från skyddsskogar, överlämnas till domänstyrelsen samt av vad som erlagts från andra skogar nittio procent tillhandahållas skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet och tio procent redovisas till statskontoret för att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser i riket.

5 §.

Denna förordning gäller icke virke, som avverkats inom Västerbottens eller Norrbottens län, eller å sådana utom nämnda län belägna skogar, som äro underkastade bestämmelserna i förordningen den 18 juni 1915 angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 juli 1923, från och med vilken dag förordningen den 13 april 1922 (nr 159) med vissa bestämmelser angående skogsvårdsavgifter från skyddsskogarna inom Jämtlands län skall upphöra att gälla.

Stockholm den 11 maj 1923.

På särskilda utskottets vägnar:

ARVID LINDMAN.

Närvarande: se under utlåtande nr 5.